

i Folketinget, og der foreligger de allerstærkeste Udtalelser i den Anledning f. Eks. fra de ærede Folketingsmænd for Bræsto Amts 6te Valokreds (Bojzen), Årsens (Berntsen) og for Hillerød (S. Dinesen) — for ogsaa at nævne et Medlem af Højre; jeg nævner netop disse 3 Medlemmer, fordi det vel sagtens særlig var dem, jeg nærmest skulde have forhandlet med i Hjør om denne Sag, det er vel noget, vi alle vistnok kunne være enige om. Naar jeg altsaa vidste, at just disse Medlemmer af Rigsdagen have udtalt sig saadan imod dette Princip — som ganske vist jo ogsaa er et Brud paa Hærslovprincippet — saa kunde jeg umulig tænke mig, at Indskrænkningerne skulde ske ad denne Vej. Jeg maatte altsaa søge at foretage Indskrænkninger ad andre Veje; men man vil ogsaa se, at der da ikke var anden Vej for mig at gaa end ligefrem at affære nogle Afdelinger, at skære et Par Batailloner, Regimenter, Eskadroner o. s. v. væk, og det vilde jeg ikke være med til. Jeg mener, at den Omstændighed, at man nu ikke er kommet længere ned end til en Besparelse af 250,000 Kr., viser virkelig, at de Folk, der i Hjør paa denne Tid talte om det bejnhverlige i, at man paa et saa stort Budget som det krigsministerielle ikke kunde komme 300,000 Kr. ned, ere, hvad man kalder, gaaede lidt galt i Byen og have talt om Ting, som de ikke selv vare klare paa. Man vil vistnok indrømme mig, at naar jeg ikke har villet gaa den Vej, saa er det, fordi det er umuligt for en Krigsminister at gaa den. Det ligger i, at Krigsministerens Budget er saa overordentlig nøje knyttet til Organizationen, at man ikke uden at skære væk paa Ordningen kan gaa Indskrænkninger i Udgiften. Derfor har Krigsministerens Budget været saa overordentlig stabilt; det er i Løbet af 25 Aar kun tiltaget med 22 pCt., det er altsaa ikke en Gang tiltaget i samme Forhold som Befolkningen, naaget det er nøje knyttet til dens Størrelse, idet Kækrutstyrken stiger med Befolkningen og Udgiften dertil altsaa ogsaa maa stige. Var det et Budget, der — hvad det ærede Medlem her lige over for (Th. Nielsen) talte om under Finanslovsforlagets Behandling — som Kultusministerens og Indenrigsministerens, var steget til det dobbelte i saa Aar, havde det været Tilfældet med det krigsministerielle Budget, og havde man benyttet den provisoriske Tid til at gaa indført en hel Del Sultsusbevillinger, saa havde det ikke været saa vanskeligt at komme til en Nedgang paa 300,000 Kr. paa dette Budget; men netop da det ikke er Tilfældet, vil man se, at det er en yderst vanskelig Sag. Enhver vil kunne

overbevise sig om, at det krigsministerielle Budget kun er steget forholdsvis meget lidt, det er som lagt — jeg taler naturligvis kun om det ordinære Budget — kun steget med 22 pCt. i 25 Aar; jeg tror ikke, der er noget andet Land, som vil kunne opvise noget tilsvarende. Derfor er ogsaa Forholdet, naar man sammenligner Danmark med andre Lande, det, at medens vort Militærbudget i 1867 umiddelbart efter Hærslovens Vedtagelse var meget stort i Forhold til andre Landes og i Halvsjædsjerne stod omtrent i Midten, saa staar det danske Hærbudget nu som et af de allermindste i Europa. Jeg nævner kun dette, fordi der er Tale om disse Besparelser, og jeg vil ikke modsætte mig disse — jeg mener, at man bør se at gaa Hærvæsenet indrettet saa billigt, som det er muligt — men jeg tror, man har godt af en Gang at erindre sig, at vi ikke ere saa højt oppe paa dette Omraade. Og naar der er Tale om at affære forskellige Afdelinger, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at selv bortset fra Bengueudgiften, er vor Hær meget lille. Vi have 31 Liniebatailloner og 13 Forstærkningsbatailloner; se vi derimod f. Eks. hen til Svejts, saa findes der en Liniehær med 104 Batailloner og en Landeværnshær ogsaa paa 104 Batailloner — det er i alt 208 Batailloner. Svejts er ikke halvanden Gang større end Danmark — det har jo knapt 3 Millioner Indbyggere, og Danmark har over 2 Millioner — og hvis vi skulde have et tilsvarende Antal Batailloner, maatte det altsaa blive 144; vi have 44, de 100 mangler. De ville altsaa se, at vi ere meget langt fra at være et stærkt udprøget militaristisk Folk. Hvis vi ville søge et Folk, der er i Baaben, saa skulle vi gaa til Svejts, og hvis vi ville søge et Folk, der ikke er bange for at betale, hvad det koster, saa behøve vi ogsaa blot at se paa Svejts. Jeg vil ganske vist ikke dermed anbefale Svejts's militære Institutioner, dets Militis; den er maaste forholdsvis kostbar, men ikke god, jeg tror nok, at en dansk Bataillon er lige saa god som 2 svejtsiske; men at vore Militæruddgifter ikke ere store, og at vor Hær heller ikke er stor, det vil ses heraf.

Saa, hertil kan jeg indskrænke mig, og som Slutningsresultat heraf vil jeg sige, at forudsat at disse Smaating, som jeg vil tillade mig at stille Forslag om til 2den Behandling, blive vedtagne, saa tror jeg at kunne acceptere Forslaget, og jeg kan ikke andet end ønske det Held paa dets videre Vej, saaledes at det virkelig maa lykkes derved at naa, hvad Forslagsstillerne have ønsket. Jeg hører nemlig til dem, der meget godt vide, at man til visse Tider maa resignere, og at de nu-